

עין משפט גור מוצה

מגילה נקראת פרק ראשון מגילה

מסורת הש"ס

(א) ופרש מ"ס טעמין וקריס. עירוב עדי קריסין. (ב) עמית י"א. (ג) ופסחין. (ד) גמיר ע"י. (ה) פסחין. (ו) עמית י"א. (ז) ע"י. (ח) עמית י"א. (ט) ע"י. (י) עמית י"א. (יא) ע"י. (יב) עמית י"א. (יג) ע"י. (יד) עמית י"א. (טו) ע"י. (טז) עמית י"א. (יז) ע"י. (יח) עמית י"א. (יט) ע"י. (כ) עמית י"א. (כא) ע"י. (כב) עמית י"א. (כג) ע"י. (כד) עמית י"א. (כה) ע"י. (כו) עמית י"א. (כז) ע"י. (כח) עמית י"א. (כט) ע"י. (ל) עמית י"א.

תורה אור השלם

1. טובים השנים מן הארץ אשר ירד להם שר טוב בעמלק.
2. על כן יהודים הפרושים היישובים חלקו הפרדות עשים את יום ארבעה עשר לחדש שבט שמחה ומשתה ויום טוב ומשלוח מנות איש לרעהו.
3. כימים אשר נוד בהם יהודים מאביהם ויהודים אשר נחפץ להם טענו לשמחה ומאכל יום טוב לעשות אותם ימי שמחה ושמחה ומשלוח מנות איש לרעהו והמנות.
4. וצרי מבצר הגדים צר והמותן רחוק ובתוך יהושע י"א לה.
5. ואם לא יקבל עד מלאת לו שנה המנוחה וקם הבית אשר בעיר אשר לו חמה למנוחת לקנה אותו לרעהו לא יצא בביבול. ויקרא בה ל ותי החצרים אשר אין להם חמה קביל על שדה הארץ יחשב אלה תהיה לו וביבול יצא ויקרא בה לא

גליון הש"ס

ת"ס ר"ה ספיקין י"ל וכו' והמדי ספ"ב. עין פסחים דף ע"ג ע"א.

הנהגות הב"ח

- (א) ג' אפילו תמא זמינה הוה חספס:
- (ב) ר"ש ד"ה עונס וכו' שמעיה מנך היימי:
- (ג) ר"ה בר לרבי הוה ר"ה חמה עיר מן:
- (ד) ר"ה ותנא עלה בבין בבין של שמחה נטיעה נטיעה וכו' והדין ע"י ד"ה ונטיעה כ"י של שמחה ספיר: (ה) ר"ה ספיר וכו' מוסכת חומה ספיר: (ו) יום ד"ה וכו' רבי וכו' ספיר בבבירא ימי: (ז) ר"ה ממעטין וכו' ונטיעה נדמקין דבשל שמחה דוקא אמר אל

כקרונו של לפורי. ציוס השוק כפרהוה צעטת הילוך קרונוט: ולא הוודו לו. ומשעה נצא: ארל לפינו. [לפנין] ר' אלעזר: ל וטובים כן הוה. לא יקשקש לעקור לגמרי אלל אומה שנה בלבד: עובים השנים. אילו לא שמעתי (ו) הייתי טועה בדבר עכשיו טוב לי שלמדתי האמת: בר ארביסר הוה. לא היה (א) מן המוקפין: וטבריא מוקפס חומה מימוס ימוס: לקמן לפינו מוקפא: וכו' פשיטא ליה. שהיה מנבי חמיסר מי שרי צארביסר נמלכה: לא נלרע. זמגילת מענית שהרי כבר מוזין זמגילת אסתר שאסור בהספד ומענית אלל לאסור כו': עדי כ"י יומיה הוה גרסי. רבי שנטע נטיעה ציוס שקראו לו נטע ודקא קשיא לן יום טוב שאסור בעשיית מלאכה הוה קרא דכתיב שמהה ומשמה ויום טוב (כ) כתיב מעיקרא קודם קבלה אלל בשעת קבלה לא קיבלו עליהן אלל שמחה ומשמה לאמורן בהספד ומענית אלל י"ט לא קיבלו עליהן: וכלאסריה דרבי לא נהוג גרסינן. נמקומו של רבי לא נהוג אסור דכבר: נטיעה של שמה. דכין לפדריס יום שמחה הוה מותר לנטוע נטיעה של שמה: כדמין עברו אל. י"ג מענית ש"ד מן השמים: ממעטין. נטיעה דבנין: וסנא (ו) נטיעה נטיעה של שמה. בנין האמור כאן שאסורין דבנין של שמה שנוטין עמין ממוסין וכלאסריס: ונטיעה. האמורה כאן נטיעה של שמה כגון אילן שמוסין אותו על גבי כלונסות וימדות והמלכיס אולכין תמתי צימות החמה וממעדין זה דמיי שמחוט דבנין צימת חמטת לבנו כשמשיל אשה לבנו הרלשון היה צונה לו צימת ועושה לו חופס כמיו. אלמלא אילת נטיעה של שמה: ועדי מנלר הלדיס וגו'. כספר יהושע (יט) נחלת נפתלי וקיימא לן לקנה דרקת זו עבריא וקרי ליה ערי מנלר אלמלא מוקפס חומה הוה: דחד גיטא שורא דימא כו"ל. אין לה חומה מלד אחד אלל היס חומתה ומספקא ליה אי חליה היקף אי לא: חומה ולא שור איגר. דבתי ערי חומה כתיב עיר חומה ולא עיר שאין לה חומה כפי עמלה אלל מוקפס נתיס סמוכות זו לזו וחומות מילונות של נתיס נעשות חומה לעיר והיינו שור איגר שגגותיה חומותיה. גג' מתגרמין איגר: פניו. לגבי דמי החלרסי כתיב דשר און להס חומה סביב (כ) מכלל דבתי ערי חומה מסובכת (כ) סביב קאלמר: כרע לטבריא שימה חומתה. שהיס שלה היא חומתה מלד האחד: כי מספקא ליה ציוס מוקפס מגילה. דלא מפורס דה חומה אלל לנפן פרוסי ושאין פרוסי כתיב דה' ומספקא ליה האי לשון פרוסי אי לשון גלי הוה או לשון עיר הנחה לניכש: דה חוינא עליא. ושהייתי נער: ואשתמכ

ורחין וברונה של צפורי בשבעה עשר בתמו ובקש לעקור השעה כאב ולא הודו לו אחר לפינו רבי אבא בר זבדא רבי לא כך היה מעשה אלא השעה באב שחל להיות בשבת הוה ודחינוהו לאחר השבת ואמר רבי הוואיל ונדרהה ידחה ולא הודו חכמים קרי עליה יטובים השנים מן האחד ורבי היכי נטע נטיעה כפורים והתני רב יוסף שמחה ומשחה וי"ט שמחה "מלמד שאסורים בהספד משתה "מלמד שאסור בתענית ויום טוב מלמד שאסור בעשיית מלאכה אלל רבי בר ארביסר הוה וכו' נטע בחמיסר נטע אינו והא רבי בטבריא הוה וטבריא מוקפס חומה מימות יהושע בנין הוהיא אלל רבי בר חמיסר הוה וכו' נטע בארביסר הוה ומי פשיטא ליה דטבריא מוקפס חומה מימות יהושע בנין הוה חוקיה קרי בטבריא בארביסר ובחמיסר מספקא ליה אי מוקפס חומה מימות יהושע בנין הוה אי לא לחוקיה מספקא ליה לרבי פשיטא ליה וכו' פשיטא ליה מי שרי והכתיב במגילת הענית" אש יום ארבעה עשר ואת יום חמשה עשר יומי פוריא אינון דלא למספד בהן ואמר רבא לא נצרכא יאלא לאסור את של זה בזה ואת של זה בזה הני מילי בהספד ובתענית אבל ימלאכה יום אחד ותו לא אינו והא רב חזייה להוהא גברא דהוה קא שרי כיתנא כפוריא ולטייה ולא צמח כיתניה התם בר יומא הוה רבה בריה דרבא אמר אפי' תימא (א) ביומיה הספד ותענית קבילו עלייהו "מלאכה לא קבילו עלייהו דמעיקרא כתיב יעשות אותם ימי משתה ולבסוף כתיב יעשות אותם ימי משתה ושמחה ואילו יום טוב לא כתיב ואלא רב מ"ט לטייה להוהא גברא "דברים המותרין ואחרים נהגו בהן איסור הוה ובאחריה דרבי לא נהוג ואיבעית אימא לעולם נהוג יורבי נטיעה של שמחה נטע כרתנן "העברו אלו ולא נענו ממעטין במשא ומתן בבנין ובנטיעה באירוסין ובנישואין ותנא עלה "בנין של שמחה נטיעה נטיעה של שמחה איזהו בנין של שמחה זה הנוטע "אבורנקי של מלכיס גופא חוקיה קרי בטבריא בארביסר ובחמיסר מספקא ליה אי מוקפס חומה מימות יהושע בנין הוה אי לא ומי מספקא ליה מלחא דטבריא והכתיב יערי מבצר הצדים צר וחמת רקת וכנרת וקיימא לן "רקת זו מבריא היינו מעמא דמספקא ליה משום דחד גיטא שורא דימא הוה אי הכי אמאי מספקא ליה ודאי לאו חומה היא דתניא "אשר לו חומה "ולא שור איגר "סביב פרט לטבריא שימה חומתה לענין בתי ערי חומה ליה כי קא מספקא ליה לענין מוקפא מגילה מני פרוס ומאי מוקפין דכתיבי גבי מוקפא מגילה משום דהני מיגולו והני לא מיגולו והא נמי מגילא או דלמא משום דהני מיגולו והני לא נמי מיגולא משום הכי מספקא ליה רב אסי קרי מגילה בהוצל בארביסר ובחמיסר מספקא ליה אי מוקפס חומה מימות יהושע בנין הוה אי לא איכא דאמר אמר רב אסי האי הוצל דבית בנימין מוקפס חומה מימות יהושע היא אמר רבי יוחנן כי הוינא מליא אמינא מלחא דשאיילנא כשבייא ואשתכח

ורחין וברונה של צפורי. לאו דוקא כקרונו אלל כלומר כפרהוה וחס תמלר מאי איריא לרחון אפי' לאכול אין צרה ואין שלום ר' און נרה אלל אומה שנה בלבד: עובים השנים. אילו לא שמעתי (ו) הייתי טועה בדבר עכשיו טוב לי שלמדתי האמת: בר ארביסר הוה. לא היה (א) מן המוקפין: וטבריא מוקפס חומה מימוס ימוס: לקמן לפינו מוקפא: וכו' פשיטא ליה. שהיה מנבי חמיסר מי שרי צארביסר נמלכה: לא נלרע. זמגילת מענית שהרי כבר מוזין זמגילת אסתר שאסור בהספד ומענית אלל לאסור כו': עדי כ"י יומיה הוה גרסי. רבי שנטע נטיעה ציוס שקראו לו נטע ודקא קשיא לן יום טוב שאסור בעשיית מלאכה הוה קרא דכתיב שמהה ומשמה ויום טוב (כ) כתיב מעיקרא קודם קבלה אלל בשעת קבלה לא קיבלו עליהן אלל שמחה ומשמה לאמורן בהספד ומענית אלל י"ט לא קיבלו עליהן: וכלאסריה דרבי לא נהוג גרסינן. נמקומו של רבי לא נהוג אסור דכבר: נטיעה של שמה. דכין לפדריס יום שמחה הוה מותר לנטוע נטיעה של שמה: כדמין עברו אל. י"ג מענית ש"ד מן השמים: ממעטין. נטיעה דבנין: וסנא (ו) נטיעה נטיעה של שמה. בנין האמור כאן שאסורין דבנין של שמה שנוטין עמין ממוסין וכלאסריס: ונטיעה. האמורה כאן נטיעה של שמה כגון אילן שמוסין אותו על גבי כלונסות וימדות והמלכיס אולכין תמתי צימות החמה וממעדין זה דמיי שמחוט דבנין צימת חמטת לבנו כשמשיל אשה לבנו הרלשון היה צונה לו צימת ועושה לו חופס כמיו. אלמלא אילת נטיעה של שמה: ועדי מנלר הלדיס וגו'. כספר יהושע (יט) נחלת נפתלי וקיימא לן לקנה דרקת זו עבריא וקרי ליה ערי מנלר אלמלא מוקפס חומה הוה: דחד גיטא שורא דימא כו"ל. אין לה חומה מלד אחד אלל היס חומתה ומספקא ליה אי חליה היקף אי לא: חומה ולא שור איגר. דבתי ערי חומה כתיב עיר חומה ולא עיר שאין לה חומה כפי עמלה אלל מוקפס נתיס סמוכות זו לזו וחומות מילונות של נתיס נעשות חומה לעיר והיינו שור איגר שגגותיה חומותיה. גג' מתגרמין איגר: פניו. לגבי דמי החלרסי כתיב דשר און להס חומה סביב (כ) מכלל דבתי ערי חומה מסובכת (כ) סביב קאלמר: כרע לטבריא שימה חומתה. שהיס שלה היא חומתה מלד האחד: כי מספקא ליה ציוס מוקפס מגילה. דלא מפורס דה חומה אלל לנפן פרוסי ושאין פרוסי כתיב דה' ומספקא ליה האי לשון פרוסי אי לשון גלי הוה או לשון עיר הנחה לניכש: דה חוינא עליא. ושהייתי נער: ואשתמכ

ורחין וברונה של צפורי. לאו דוקא כקרונו אלל כלומר כפרהוה וחס תמלר מאי איריא לרחון אפי' לאכול אין צרה ואין שלום ר' און נרה אלל אומה שנה בלבד: עובים השנים. אילו לא שמעתי (ו) הייתי טועה בדבר עכשיו טוב לי שלמדתי האמת: בר ארביסר הוה. לא היה (א) מן המוקפין: וטבריא מוקפס חומה מימוס ימוס: לקמן לפינו מוקפא: וכו' פשיטא ליה. שהיה מנבי חמיסר מי שרי צארביסר נמלכה: לא נלרע. זמגילת מענית שהרי כבר מוזין זמגילת אסתר שאסור בהספד ומענית אלל לאסור כו': עדי כ"י יומיה הוה גרסי. רבי שנטע נטיעה ציוס שקראו לו נטע ודקא קשיא לן יום טוב שאסור בעשיית מלאכה הוה קרא דכתיב שמהה ומשמה ויום טוב (כ) כתיב מעיקרא קודם קבלה אלל בשעת קבלה לא קיבלו עליהן אלל שמחה ומשמה לאמורן בהספד ומענית אלל י"ט לא קיבלו עליהן: וכלאסריה דרבי לא נהוג גרסינן. נמקומו של רבי לא נהוג אסור דכבר: נטיעה של שמה. דכין לפדריס יום שמחה הוה מותר לנטוע נטיעה של שמה: כדמין עברו אל. י"ג מענית ש"ד מן השמים: ממעטין. נטיעה דבנין: וסנא (ו) נטיעה נטיעה של שמה. בנין האמור כאן שאסורין דבנין של שמה שנוטין עמין ממוסין וכלאסריס: ונטיעה. האמורה כאן נטיעה של שמה כגון אילן שמוסין אותו על גבי כלונסות וימדות והמלכיס אולכין תמתי צימות החמה וממעדין זה דמיי שמחוט דבנין צימת חמטת לבנו כשמשיל אשה לבנו הרלשון היה צונה לו צימת ועושה לו חופס כמיו. אלמלא אילת נטיעה של שמה: ועדי מנלר הלדיס וגו'. כספר יהושע (יט) נחלת נפתלי וקיימא לן לקנה דרקת זו עבריא וקרי ליה ערי מנלר אלמלא מוקפס חומה הוה: דחד גיטא שורא דימא כו"ל. אין לה חומה מלד אחד אלל היס חומתה ומספקא ליה אי חליה היקף אי לא: חומה ולא שור איגר. דבתי ערי חומה כתיב עיר חומה ולא עיר שאין לה חומה כפי עמלה אלל מוקפס נתיס סמוכות זו לזו וחומות מילונות של נתיס נעשות חומה לעיר והיינו שור איגר שגגותיה חומותיה. גג' מתגרמין איגר: פניו. לגבי דמי החלרסי כתיב דשר און להס חומה סביב (כ) מכלל דבתי ערי חומה מסובכת (כ) סביב קאלמר: כרע לטבריא שימה חומתה. שהיס שלה היא חומתה מלד האחד: כי מספקא ליה ציוס מוקפס מגילה. דלא מפורס דה חומה אלל לנפן פרוסי ושאין פרוסי כתיב דה' ומספקא ליה האי לשון פרוסי אי לשון גלי הוה או לשון עיר הנחה לניכש: דה חוינא עליא. ושהייתי נער: ואשתמכ

ורחין וברונה של צפורי. לאו דוקא כקרונו אלל כלומר כפרהוה וחס תמלר מאי איריא לרחון אפי' לאכול אין צרה ואין שלום ר' און נרה אלל אומה שנה בלבד: עובים השנים. אילו לא שמעתי (ו) הייתי טועה בדבר עכשיו טוב לי שלמדתי האמת: בר ארביסר הוה. לא היה (א) מן המוקפין: וטבריא מוקפס חומה מימוס ימוס: לקמן לפינו מוקפא: וכו' פשיטא ליה. שהיה מנבי חמיסר מי שרי צארביסר נמלכה: לא נלרע. זמגילת מענית שהרי כבר מוזין זמגילת אסתר שאסור בהספד ומענית אלל לאסור כו': עדי כ"י יומיה הוה גרסי. רבי שנטע נטיעה ציוס שקראו לו נטע ודקא קשיא לן יום טוב שאסור בעשיית מלאכה הוה קרא דכתיב שמהה ומשמה ויום טוב (כ) כתיב מעיקרא קודם קבלה אלל בשעת קבלה לא קיבלו עליהן אלל שמחה ומשמה לאמורן בהספד ומענית אלל י"ט לא קיבלו עליהן: וכלאסריה דרבי לא נהוג גרסינן. נמקומו של רבי לא נהוג אסור דכבר: נטיעה של שמה. דכין לפדריס יום שמחה הוה מותר לנטוע נטיעה של שמה: כדמין עברו אל. י"ג מענית ש"ד מן השמים: ממעטין. נטיעה דבנין: וסנא (ו) נטיעה נטיעה של שמה. בנין האמור כאן שאסורין דבנין של שמה שנוטין עמין ממוסין וכלאסריס: ונטיעה. האמורה כאן נטיעה של שמה כגון אילן שמוסין אותו על גבי כלונסות וימדות והמלכיס אולכין תמתי צימות החמה וממעדין זה דמיי שמחוט דבנין צימת חמטת לבנו כשמשיל אשה לבנו הרלשון היה צונה לו צימת ועושה לו חופס כמיו. אלמלא אילת נטיעה של שמה: ועדי מנלר הלדיס וגו'. כספר יהושע (יט) נחלת נפתלי וקיימא לן לקנה דרקת זו עבריא וקרי ליה ערי מנלר אלמלא מוקפס חומה הוה: דחד גיטא שורא דימא כו"ל. אין לה חומה מלד אחד אלל היס חומתה ומספקא ליה אי חליה היקף אי לא: חומה ולא שור איגר. דבתי ערי חומה כתיב עיר חומה ולא עיר שאין לה חומה כפי עמלה אלל מוקפס נתיס סמוכות זו לזו וחומות מילונות של נתיס נעשות חומה לעיר והיינו שור איגר שגגותיה חומותיה. גג' מתגרמין איגר: פניו. לגבי דמי החלרסי כתיב דשר און להס חומה סביב (כ) מכלל דבתי ערי חומה מסובכת (כ) סביב קאלמר: כרע לטבריא שימה חומתה. שהיס שלה היא חומתה מלד האחד: כי מספקא ליה ציוס מוקפס מגילה. דלא מפורס דה חומה אלל לנפן פרוסי ושאין פרוסי כתיב דה' ומספקא ליה האי לשון פרוסי אי לשון גלי הוה או לשון עיר הנחה לניכש: דה חוינא עליא. ושהייתי נער: ואשתמכ

ורחין וברונה של צפורי. לאו דוקא כקרונו אלל כלומר כפרהוה וחס תמלר מאי איריא לרחון אפי' לאכול אין צרה ואין שלום ר' און נרה אלל אומה שנה בלבד: עובים השנים. אילו לא שמעתי (ו) הייתי טועה בדבר עכשיו טוב לי שלמדתי האמת: בר ארביסר הוה. לא היה (א) מן המוקפין: וטבריא מוקפס חומה מימוס ימוס: לקמן לפינו מוקפא: וכו' פשיטא ליה. שהיה מנבי חמיסר מי שרי צארביסר נמלכה: לא נלרע. זמגילת מענית שהרי כבר מוזין זמגילת אסתר שאסור בהספד ומענית אלל לאסור כו': עדי כ"י יומיה הוה גרסי. רבי שנטע נטיעה ציוס שקראו לו נטע ודקא קשיא לן יום טוב שאסור בעשיית מלאכה הוה קרא דכתיב שמהה ומשמה ויום טוב (כ) כתיב מעיקרא קודם קבלה אלל בשעת קבלה לא קיבלו עליהן אלל שמחה ומשמה לאמורן בהספד ומענית אלל י"ט לא קיבלו עליהן: וכלאסריה דרבי לא נהוג גרסינן. נמקומו של רבי לא נהוג אסור דכבר: נטיעה של שמה. דכין לפדריס יום שמחה הוה מותר לנטוע נטיעה של שמה: כדמין עברו אל. י"ג מענית ש"ד מן השמים: ממעטין. נטיעה דבנין: וסנא (ו) נטיעה נטיעה של שמה. בנין האמור כאן שאסורין דבנין של שמה שנוטין עמין ממוסין וכלאסריס: ונטיעה. האמורה כאן נטיעה של שמה כגון אילן שמוסין אותו על גבי כלונסות וימדות והמלכיס אולכין תמתי צימות החמה וממעדין זה דמיי שמחוט דבנין צימת חמטת לבנו כשמשיל אשה לבנו הרלשון היה צונה לו צימת ועושה לו חופס כמיו. אלמלא אילת נטיעה של שמה: ועדי מנלר הלדיס וגו'. כספר יהושע (יט) נחלת נפתלי וקיימא לן לקנה דרקת זו עבריא וקרי ליה ערי מנלר אלמלא מוקפס חומה הוה: דחד גיטא שורא דימא כו"ל. אין לה חומה מלד אחד אלל היס חומתה ומספקא ליה אי חליה היקף אי לא: חומה ולא שור איגר. דבתי ערי חומה כתיב עיר חומה ולא עיר שאין לה חומה כפי עמלה אלל מוקפס נתיס סמוכות זו לזו וחומות מילונות של נתיס נעשות חומה לעיר והיינו שור איגר שגגותיה חומותיה. גג' מתגרמין איגר: פניו. לגבי דמי החלרסי כתיב דשר און להס חומה סביב (כ) מכלל דבתי ערי חומה מסובכת (כ) סביב קאלמר: כרע לטבריא שימה חומתה. שהיס שלה היא חומתה מלד האחד: כי מספקא ליה ציוס מוקפס מגילה. דלא מפורס דה חומה אלל לנפן פרוסי ושאין פרוסי כתיב דה' ומספקא ליה האי לשון פרוסי אי לשון גלי הוה או לשון עיר הנחה לניכש: דה חוינא עליא. ושהייתי נער: ואשתמכ

(א) מן המוקפין: וטבריא מוקפס חומה מימוס ימוס: לקמן לפינו מוקפא: וכו' פשיטא ליה. שהיה מנבי חמיסר מי שרי צארביסר נמלכה: לא נלרע. זמגילת מענית שהרי כבר מוזין זמגילת אסתר שאסור בהספד ומענית אלל לאסור כו': עדי כ"י יומיה הוה גרסי. רבי שנטע נטיעה ציוס שקראו לו נטע ודקא קשיא לן יום טוב שאסור בעשיית מלאכה הוה קרא דכתיב שמהה ומשמה ויום טוב (כ) כתיב מעיקרא קודם קבלה אלל בשעת קבלה לא קיבלו עליהן אלל שמחה ומשמה לאמורן בהספד ומענית אלל י"ט לא קיבלו עליהן: וכלאסריה דרבי לא נהוג גרסינן. נמקומו של רבי לא נהוג אסור דכבר: נטיעה של שמה. דכין לפדריס יום שמחה הוה מותר לנטוע נטיעה של שמה: כדמין עברו אל. י"ג מענית ש"ד מן השמים: ממעטין. נטיעה דבנין: וסנא (ו) נטיעה נטיעה של שמה. בנין האמור כאן שאסורין דבנין של שמה שנוטין עמין ממוסין וכלאסריס: ונטיעה. האמורה כאן נטיעה של שמה כגון אילן שמוסין אותו על גבי כלונסות וימדות והמלכיס אולכין תמתי צימות החמה וממעדין זה דמיי שמחוט דבנין צימת חמטת לבנו כשמשיל אשה לבנו הרלשון היה צונה לו צימת ועושה לו חופס כמיו. אלמלא אילת נטיעה של שמה: ועדי מנלר הלדיס וגו'. כספר יהושע (יט) נחלת נפתלי וקיימא לן לקנה דרקת זו עבריא וקרי ליה ערי מנלר אלמלא מוקפס חומה הוה: דחד גיטא שורא דימא כו"ל. אין לה חומה מלד אחד אלל היס חומתה ומספקא ליה אי חליה היקף אי לא: חומה ולא שור איגר. דבתי ערי חומה כתיב עיר חומה ולא עיר שאין לה חומה כפי עמלה אלל מוקפס נתיס סמוכות זו לזו וחומות מילונות של נתיס נעשות חומה לעיר והיינו שור איגר שגגותיה חומותיה. גג' מתגרמין איגר: פניו. לגבי דמי החלרסי כתיב דשר און להס חומה סביב (כ) מכלל דבתי ערי חומה מסובכת (כ) סביב קאלמר: כרע לטבריא שימה חומתה. שהיס שלה היא חומתה מלד האחד: כי מספקא ליה ציוס מוקפס מגילה. דלא מפורס דה חומה אלל לנפן פרוסי ושאין פרוסי כתיב דה' ומספקא ליה האי לשון פרוסי אי לשון גלי הוה או לשון עיר הנחה לניכש: דה חוינא עליא. ושהייתי נער: ואשתמכ

